

Лѣтото минало. Цвѣтоветъ по дърветата се замѣнили съ сочни зрънца. Слънцето почнало по-рано да се скрива задъ гората, по-често духалъ прѣжния вѣтръ и по-често прѣвалявалъ едръ дъждъ.

Гжсеницата заблѣзала, че листата вече не сж тъй сочни и миризливи, слънцето не е тъй топло, пѣкъ и сама тя станала нѣкакъ неподвижна.

„Какво, — мислила тя, — достатъчно съмъ живѣла на свѣта, работила съмъ, видѣла съмъ скръбъ и радостъ... врѣме е вече за почивка.

Напуснала тя своята кжщичка — листа, примѣкнала се край блѣстящитъ капки роса и пропѣлзяла навжтрѣ изъ гжсталака. Почнала да търси сѣнчесто, тихо мѣсто; намѣрила го и почнала важната работа въ живота си. Когато дѣцата видѣли гжсеницата, се много очудили, че тѣхната стара позната нищо не яде, не пие и цѣли часове непрѣкжснато се труди надъ своята работа. Каква била нейната работа? Гжсеницата се приготвяла за умиране и си строяла гробница!

Дълго работила тя надъ нея; най-послѣ скжсала изтъканата си шуба и заспала спокоенъ сѣнъ. Не се виждала вече гжсеница, на листа се полюлявали нейната безжизнена гробница и прѣвѣрнатата въ топка шуба.

Но не дълго спала гжсеницата. Скоро тя усѣтила, че у нея затупало ново сърце, малки крачка се показали подъ гърдичкитъ ѝ, а на гърба ѝ нѣщо се бута; още малко и нейната гробница се срутила. Гжсеницата гледа: тя вече не е гжсеница. Не удобно ѝ е да пѣлзи по земята и се влива въ листа. На гърба ѝ се развили голѣми пѣстри, като джгата, крилѣ. Тя станала свободна и пѣстра красива пеперудка. И весело хврѣкнала изъ въздуха!”

Прѣведе Ярославъ Снѣжияъ.

